

Németh István Péter

Mezei csokor

(Berzsenyi-szvit)

I.

Nőszírom volt első, mi kinyílt a kertben
majd virágzott tulipánfa ága,
s nem fagyott el még füge sem, holott dér
vonta babérfánk.

Részegítőn szállt a jezsámen-illat,
repce sárgállt, mint a bazalt hegyekből
újra forrongó aranyos folyam, dőlt
végig a tájon.

Gyertya-formán gyúlt ki a gesztenye mind,
s azt ígérték már a szederfa-bimbók
hogy befestik majd vacsorán az ajkam
szád pirosával.

II.

A Szent György-hegyi út Szigligetig csupa
pásztortáska, pipacs, sárga körömvirág,
ánizs, réti katáng, fecskefü, szarkaláb –
Vedd hát: versbe szedett csokor!

III.

Hullámolnak elébed, lám, a kígyósziszek,
árnyék sincsen alattomos fényben, amerre jársz,
fölkéklík valahány szál, a bokád körül
csak gyöngykavics pereg.

NÉMETH ISTVÁN PÉTER (1960) az ELTE magyar-könyvtár szakán végzett. Tapolcán él. Keszthelyen könyvtáros. Utóbbi kötete: *21 hurok* (2018).

IV.

Nézd, a kelő Nap a lombok alá süt először a hegyre,
s este előtt ér túlhan az erdei fák koronáján.
Kéklík a szürke bazalt, míg róla gyíkocska iramlík.
Évmillió a talapzata, így él mind, ami miccen.
Ébredez, újra is alvad a fény: örökétíg arany menny
gyúl, ciripel tücsök, és a Badacsony pirosan-feketéll most.

V.

Szellőrózsa, kökőrcsin, nősirom és pipacs
hullong színeivel rá a Kodó-patak
kéklő habjaira, s forg a malom-kerék
egy-földet-levegőeget.

Domolykó, csuka, ponty bódul, alámerül,
ám fölrebben a gém. S mintha utána nem
lőháton, hanem egy delfinen úszna már.
Krátértőba vakít a Nap.

VI.

Húsen hullana már hantra a harmat... Ám
jól megtartja fonál – hát leheletfinom
pókhálókon az ősz gyöngyei ringanak
tűskés csipkefa ág alatt.